

directeur jeugd. Onze huisarts is ook erg actief binnen Victoria, dus dat maakt het in de huidige situatie soms wat gek als zij elkaar tegenkomen.

Na een koffie thuis, is er de zware taak om de kids te informeren die al een paar keer geappt hebben: *En?* Sera is de eerste die ik te pakken krijg. Ik vertel wat de huisarts heeft verteld, maar het wil niet echt landen. Ook een soort van ontkenning, denk ik. Zoey was met Justin op pad voor zijn startnummer voor de Rotterdam-Marathon 2023 en kreeg ik na veel bellen uiteindelijk te pakken. Tranen en ongeloof, gelukkig is Justin bij haar. Na deze eerste 'fijne' gesprekjes door naar mijn ouders voor het slechte nieuws. Mijn vader had vorige week nog verteld dat er iemand aan de deur stond met een groen hesje. Hij was zich kapot geschrokken omdat hij dacht dat het de politie was met een verschrikkelijke mededeling. Mijn ome Dick heeft ooit eens voorspeld dat het niet goed met mij zou aflopen, dus dat is mijn hele leven voor mijn ouders wel een dingetje geweest. Ik vraag hun of ze even willen gaan zitten. Pa is inmiddels 89 (in mei geworden) en ma wordt dit jaar 83, het zijn dus de jongsten niet meer. Bovendien heeft mijn vader er een zware tijd op zitten waar ik later nog wel op terugkom. Nadat ze zijn gaan zitten, vertel ik het nieuws dat het niet best is en dat ze denken dat ik leveranker heb. De godvers van mijn vader zijn niet te tellen. Hij is zo boos dat hij niet is opgeroepen door Magere Hein. Wat ik ook probeer om hem te troosten, het heeft weinig nut. Mijn moeder dacht dat ik kwam vertellen dat de vader van Syl was overleden, dit was wel het laatste wat ze had verwacht. Lekker nuchter. Daar kan ik wat mee. Ik blijf niet lang hangen omdat ik nog meer mensen op de hoogte wil brengen en ook gewoon naar huis en de kinderen wil. Mijn zussen (Monica en Nancy) bellen,

Loukas bellen, feest afzeggen, het is een dagtaak om iedereen te informeren, zelfs al is het maar een beperkt groepje. De gesprekken zijn allemaal zwaar, iedereen schrikt zich kapot en voor mijn gevoel gaat eigenlijk iedereen uit van het ergste. Ik besluit Ed ook nog even te bellen want als er iemand verstand heeft van kanker, dan is hij het wel. Ed is de man van Bibian Mentel, een van mijn beste vriendinnen, zo niet de beste, want zoveel zijn er niet. Ed is even stil aan de andere kant van de lijn... "Godverdomme, Andy."

Ik reageer met: "Het is zoals het is, Ed, dood gaan we allemaal een keer." Het is de zin die ik vandaag al vaker heb gebruikt.

Ed gaat voor mij bellen en ik krijg binnen vijf minuten al zijn eerste appje: *Hoe groot is de tumor? Ben je er vroeg bij? Groeit de tumor in de bloedvaten? Zit de tumor in of buiten de lever? Is er sprake van veel leverschade?*

Ik reageer met: *I do not know yet. Hoor ik asap.*

Ik krijg random een appje van een vage kennis. Hoe kan hij dit weten? Als hij al op de hoogte is... Ik besluit mijn vrienden Tom en Daan dan ook maar te bellen, want die hoeven het niet via de Kralingsche tamtam te vernemen, overigens doe ik dat wel met het verzoek of ze het voor zich kunnen houden.

Het is vrijdag half zes en ik ben nog steeds niet gebeld door het ziekenhuis, dus dat zal wel niet meer gebeuren. Het is een lange dag geweest dus ik slik mijn eerste oxycodon en ben zo stoned als een garnaal, ik kan niks anders dan voor mij uit staren. Mijn bed is al snel gevonden. Slapen is lastig, ik kan alleen maar op mijn linkerzij liggen, de rechterzij is geen optie, want dan word ik kotsmisselijk. Ik voel dat de tumoren hard gaan, te hard.

Ed

Ed is de man van Bibian en een van mijn beste vrienden. Ik leerde hem kennen toen Bibian in Laax voor de tweede keer Nederlands kampioen snowboardcross werd met haar prothese. Dat was een interessante week omdat Ed al wel haar vriendje was, maar flirt Bieb toch nog wel heel veel aandacht had voor andere jongens. Zodoende had ik Ed een beetje op sleeptouw genomen en hebben we veel lol gehad tijdens de feestjes rondom het NK. In de jaren erna volgden vakanties, uitstapjes, ellende, ziekenhuisbezoeken, hun huwelijk, te veel om op te noemen. Na het overlijden van Bibian is het contact met Ed wel wat minder frequent geworden, maar zo gaan die dingen vaak. Er is nu geen directe aanleiding om langs te gaan, anders dan een normale vriendschap waarbij je ervanuit gaat dat je elkaar binnenkort wel weer zult zien.

In het weekend begint de telefonische hotline, iets wat de komende tijd wel zo zal blijven. Mijn zussen hebben al van alles uitgezocht. 'In het Anthony van Leeuwenhoek (AVL) moet ik zijn, want die hebben in één ochtend onderzoek en uitslag, zelfs met leverpunctie'. Het is allemaal goed bedoeld, maar eigenlijk wel het laatste waar ik op dit moment op zit te wachten. Het is maandag, twaalf uur en ik ben nog steeds niet gebeld, dus ik besluit zelf te gaan bellen. Spoed, my ass... Ik kan niet eerder terecht dan de maandag erop, de 24^e april, op mijn verjaardag, om kwart voor negen, met de boodschap dat als ik koorts krijg, ik naar de huisartsenpost van het ziekenhuis moet komen. De zussen blijven bellen met goede adviezen en ik heb gevraagd of ze daarmee willen stoppen. Ik ben oud (56) en wijs genoeg om zelf mijn plan te trekken.

Ik bel de huisarts met de vraag of ik naar het Medisch Centrum kan. In het weekend heb ik veel uitgezocht. Afgelopen